

ΕΡΜΕΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστέν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
βρεθόμεν και πάλιν'στην γήν των Ηλαρθανάων.

Ἐτὸ χῶλια κ' ἐνιακόσα δεκαέξη
κατένας δὲν γυρωρίζει τί θά τρέψη.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόσθεμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ὠ φ ρ ῥ γ κ α ε ι ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιά τὰ ξένα ἄμως μέρη—δέκ ι φ ρ ῥ ῥ γ κ α κ α ι ' σ τ ὸ χ ῆ ρ ι .

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
δτι παλούμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου κ' εἰκοστή,
και πρόσδος χειροπιαστή.

Χῶλια τρακόσα κ' ὀκτώ κ' ὄγδόντα,
Ρωμηὰ και πάλι γιά κάλπαις βρόντα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Μακάριος ἀληθινά,
ὅπου τὸ στόμα κλειθεῖ,
και μήτε προσπαθεῖ τρανά
ζητήματα νὰ λῶνη.

Τι κάνεις ἐκεῖ πέρα;
Κυτάζω τὸν αἰθέρα.
Περιορῆς τὸν ἥλιον,
ποῦ φλέγει τὸ Βασιλείον
πυριφλεγῶν ὄναρων
και πόθων διαπύρων;

Μακάριος, ποῦ φόχραιμος κυττάζει τῆς φωτιαῖς,
μακάριος, ποῦ σήμερα πισταθεῖ τῆς ψευτιαῖς,
και μήτε δίνει, Περικλή, μὴ κάλπικη παντῆρα
σὲ τούτη τὴν ἀντῆρα.

Πῶς δὲν μιλεῖς, βρὲ Φασουλή,
μὰ μοῦ κρατεῖς τὸ σοβαρό;
Μακάριος, ποῦ δὲν μιλεῖ
σὲ τέτοιον ὄμορφο καιρό.

Μακάριος, ποῦ μοναχὸς
ἔδω κ' ἐκεῖ πλανᾶται,
μακάριος, ὅπου πτωχὸς
τῆ πνεύματι γεννᾶται,
μὰ δὲν ἀφίνει, Περικλή, ἴστην ἔρημον τὰ κῶλα
πτωχὸς τῆ πορτοφολῆ.

Μακάριος, βρὲ Περικλή, ποῦ τοιμουδὰ δὲν βγάζει,
μὰ θεωρεῖ μετὰ σιγῆς
τὴν ὠραιότητα τῆς γῆς,
ἐπόθεν δόξα και τιμὴ περιφανῆς πηγάζει.

Π.— Βρὲ ταῖνα τούτα ποῦ μοῦ λῆς
μέσα ἴστης κάψαις τῆς κολλαῖς;

Μακάριος, ποῦ δὲν σφριγγῆ
μὲ σφριγὸς ρητορείας,
μακάριος, ὅπου σιγῆ
ἴστην γῆν τῆς φλυαρίας.

Φ.— Τι νὰ σοῦ πῶ και νὰ μοῦ πῆς,
θρέμμα τῆς φλυαρίας,
μέσα σὲ χρόνους προκοπῆς
και τόσης εὐμαρείας.

Μακάριος, ποῦ τοῦ καιροῦ
τὰ βῆσανα ἐσχάνει,
και μὲ κουδένταις κουτουροῦ
τὴν ὥρα του δὲν χάνει.

Μακάριος ὁ κύριος, ποῦ χάσκων ἐν σιγῇ
ἀνοίγει στόμα λαίμαργο μονάχα γιά φαγί.

Μακάριος αὐτός, σοκολιά,
ὅπου μιλεῖ μὲ τὴν κοιλιὰ,
και ρέπει πρὸς ρητορικὴν
τὰ μάλιστα κοιλιακὴν.

Μακάριος ἀληθινά,
 ποῦ μὲς ὅτου κόσμου τὰ δεινά
 εἶναι πτωχὸς τῆ πνεύματι,
 μὰ πλοῦσις τῆ γούμῃτι.

Μακάριος, ἂν συγκινῆς
 αὐτοῦς, ποῦ σ' ἐνθυμίζου
 πῶς εἶσαι γιὰ νὰ τρέψῃς.

Μακάριος, ἂν προσκυνῆς
 αὐτοῦς, ποῦ σοῦ γεμίζου
 τὸν χῶρον τῆς γαστρός.

Μακάριος ἀληθινά,
 ποῦ τὴν ζωὴν του τὴν περνεῖ
 ὅσῃν χῶρον τῆς ἐκκλησίας
 μὲ δρᾶσιν τῆς κοιλίας.

Μακάριος, ποῦ γιὰ ψωμί ποτέ του δὲν λιμάζει,
 μακάριος, ποῦ μόνος του τὰς σκέψεις του θαυμάζει.

Μακάριος, ἂν προσπαθῆς
 πρὸς πόθους νὰ μὴ ρέπηγῃς,
 μὰ κατ' ἴδιαν ἀπαθῆς
 μυρτιαῖς καὶ δάφναις δρέπεις.

Μακάριος, ὅπου γελᾷ,
 μακάριος, ποῦ δὲν γελᾷ
 μ' ἀρλούμπαις τὸ μαλατό του.

Μὰ μ' ἔκστασι Φακίρη
 κυττάζει, κακομοιρῆ,
 μόνο τὸν ἀφαλὸ του.

Μακάριος, ποῦ πάντοτε χρηματικῶς τονώνεται,
 μακάριος, βρὴ Περικλῆ, ποῦ χεῖ βαρεζὰ τὴν τσάντα του,
 μακάριος, ποῦ μόνος του ἔμπορεῖ νὰ σταφανώνεται
 καὶ μόνος μὲ τὰ χέρια του κάνει τὸν ἀνδριάντα του.

Β'

Π. — Εὐδαίμων, ποῦ δὲν βλέπει συνναφιαῖς
 κι' εἰρηνικῶς δουλεύει κι' ἀζημιώως,
 μακάριος, ποῦ γίνεται χαφιῆς
 καὶ βγάξει τὸ καρβέλι του τιμῶς.

Μακάριος ὁ ζῶν εἰς πολιτεῖαν,
 ποῦ κάθε Μαθουσίλας πολιτεύεται,
 κι' ἔπειτ' ἀπὸ μὴνῶν ἐπιστρατεύει
 ἀκμαῖος καὶ γερὸς ἀποστρατεύεται.

Μακάριος, ποῦ γένατα δὲν κλίνει
 ἔμπρὸς εἰς τοὺς Σωτήρηδες ματαίως,

μακάριος αὐτὸς, ποῦ μεγαλύνει
 ἐκείνους τοὺς πρῶτους τελευταίως.

Μακάριος ἐκείνος, ποῦ φιλεῖ
 περιφανῶν Σωτήρηδων ποδιαῖς,
 μακάριος ἐκείνος, Φασουλῆ,
 ποῦ κλαίει καὶ γελᾷ μὲ θεο κερδισαῖς.

Μακάριος, ποῦ κάνει πανηγύρι
 μέσα ὅσῃς ὀφηλίου τῆς σφαγαῖς,
 μακάριος ὁ τέπος, βρὴ Φακίρη,
 ποῦ κάνει κάθε λίγο κι' ἐκλογαῖς.

Μακάριος αὐτὸς, ποῦ τὸ κρεβάτι
 τοῦ τὸ χαλοῦν πεντικαροὶ βαρβάτοι,
 κι' ἀπέξω καταφθάνουν ἄλλοι ξένοι,
 νὰ τοῦ τὸ ξαναφτειάσουν οἱ καϊμένιοι.

Μακάριος, ποῦ σκέβει χαμηλὰ
 καὶ γίνεται ραγιάς καὶ σιλάδων σιλάδος,
 κι' ἐκείνος, ποῦ τὰ μούτρα του χαλᾷ
 κάθε μεθυσκοτάδος καὶ μπράδος.

Μακάριος ἐκείνος, χλεμπονιέρη,
 ποῦ βγαίνει τὸν ἀέρα του νὰ πάρη,
 κι' ὅπότεν φιδυρλιχὴ στὰς ἰτέας
 ἀθφας αὐρας φσημα λεπτόν,
 θυμάται τὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας
 ἐκείνων τῶν Σωτήρηων τῶν οσπῶν.

Μακάριος, ποῦ μυῖγκις δὲν βαρεῖ
 κι' οὐδέτερος κυττάζει τὴν δουλίτσα του,
 μακάριος κι' ἐκείνος, ποῦ ἔμπορεῖ
 νὰ τρίβη μακαριῶς τὴν κοιλίτσα του.

Μακάριος ἐκείνος, στοκοφίσι,
 ποῦ ξένομαστος ἔαπλόνει τὴν ποδιάρα του,
 καὶ δίχως ἓνα βήμα νὰ κουνήση
 τοῦ φέρουνη γεμάτη τὴν καρδάρα του.

Μακάριος ἐκείνος, ποῦ προβάλλει
 τρὲ κὲμ ἰλ φὲ χαφιῆς καὶ φερπουτοῦ,
 καὶ πρὶν μὲ συχασιὰ τὸν φτύσουν ἄλλοι
 αὐτὸς στοὺς ἄλλους λέει: φτοῦ σας φτοῦ.

Μακάριος ἐκείνος, δυστυχιῆ,
 ποῦ τρομερὸς τὸ εἶφος του γυμνώνει,
 κι' ἔλους τοὺς ἐπιστράτους κατῆχει
 ποιοῦς πρέπει νὰ ψηφίσουνη κορδόνι.

Μακάριος ἐκείνος, ποῦ χεῖ σχέση
 μαζὶ μὲ τὴν Ἀρκουδα καὶ τὸ φέσι,
 καὶ θέλωντας νὰ σώσῃ τὸ κουνί του
 ρίξη σὲ βρυκολάκουε τὸ κουνί του.

